

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Издавачка куќа САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги
со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

The Brightest Sunset
© Aly Martinez, 2017

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2019

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Здравева

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Печатница Графостил - Скопје, 2019

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

*Најсветлош
зајдисонце*

Али Мартинез

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Можеш да ми ги скршиш коските со стапови и камења, но зборови никогаш нема да ме повредат.

Лаги.

Зборови ме уништија.

„Многу ми е жал. Таа не преживеа“.

„Тато, тој не може да дише!“

„Не можеме да направиме ништо за Вашиот син“.

Можеш да ми ги скршиш коските со стапови и камења, но зборови никогаш нема да ме повредат.

Уште повеќе лаги.

Тие слогови и букви станаа мојот целат. Си велев дека ако не им додадам значење на болката и стравот, нема да имаат никаква моќ над мене. Но, како што поминуваа годините, така омразата и лутината што останаа почнаа да ме контролираат.

Два збора - толку требаше за мојот живот да потоне во темнина.

„Го нема“.

На крајот, она што ми даде надеж за ново изгрејсонце беа пет нежни свиленасти зборови.

„Здраво. Јас сум Шарлот Милс“.

Пролог Портрет

„Кетрин, чекај!“ викнав ставајќи го паричникот во задниот дел на моите тевет панталони. Погледнав надолу во Хана, која гугаше во нејзиното бебешко седиште и уживаше во возењето додека јас внимателно истрчав од кардиолошката ординација.

„Стави го појасот, Тревис!“ викна нервозно Кетрин, а гласот ѝ беше пискав и лут.

„Зошто не може да се возам со тато?“ зацимоле тој трескајќи ја вратата.

Вртејќи се странично, се протнав помеѓу две паркирани возила и стигнав до нив кога таа стави во брзина. Брзо тропнав по хаубата на нејзината кола пред да успее да излезе во рикверц.

Таа потскокна, а нејзините чоколадно-кафени очи се свртеа кон мене.

Кревајќи ја Хана во вис, ѝ прозборев преку шофершајбната, „Да не заборава некого?“

Нејзините очи се ококорија, а нејзината уста го изговори зборот „Срање“.

Откако повторно ја изгасна колата, ја отвори вратата и излезе. „Мислев дека е со тебе“.

Најсветлото зајдисонце

„Па со мене беше, ама јас морам да се вратам на работа“.

Луто дојде до мене и ми го грабна транспортерот од рака, а потоа се врати кај колата, нагло ја отвори вратата и ја стави внатре.

„Тато! Може јас да се возам со тебе до дома?“ се развика Тревис низ отворената врата.

Се наведнав за да го видам. „Жалам, батка. Морам да се вратам на работа“.

Лицето му се скисели и вината ми го стегна стомакот.

„А што велиш, кога ќе се вратам дома, да играме некоја видео игра?“ понудив за возврат.

Неговото лице веднаш се развесели. „Може!“

Нашиот разговор беше пресечен кога Кетрин одеднаш ја тресна вратата. Посегна по кваката и на возачката врата, но јас ја фатив за раката.

„Цел ден ќе бидеш нервозна?“

Ја накриви главата за да ме погледне, нервозата уште ѝ се читаше на лицето. „Да, Портер. Може да се каже дека цел ден ќе бидам нервозна“.

Офнав. „Да му се сневиди, Кетрин. Тој не се согласува со твојот план. Мислам дека треба да го слушаме него. На крајот на краиштата, тој е докторот“.

Нејзиниот поглед стана убиствен. „А тој ми е син мене!“ Покажа со раката кон Тревис.

Никој не сака да чуе дека на неговото дете му е потребна трансплантација на срце, но ние знаевме дека тој ден некогаш ќе дојде. Тревис имаше четири години кога јас влегов во нивниот живот и веќе му беше поставена дијагноза. Кетрин тогаш ми имаше кажано дека, со правилни лекаства и третмани, ќе му биде подобро. Но доволно ми беше само малку да се консултирам со доктор Гугл за да знам дека таа

Али Мартинез

не беше во право. Дилатационата кардиомиопатија не беше нешто што се лекува туку така.

Да се држи под контрола? Да. Да се менаџира? Да. Но да се среди целосно? Само со трансплантација.

Но таа четири години се убедувала себеси во спротивното. Безброј часови сурфала по интернет, барајќи информации за состојбата на Тревис. Се хранела со успешни приказни на деца со слична состојба до степен на опсесија. Баш тоа утро, на кардиологот му презентираше план за лекување, комплет со имиња на лекарства и дози за кои веруваше дека ќе го излечат нашиот син. Може да се каже дека не пројде добро кога не ја поддржав.

„Не си свесен колку ќе боли ако го изгубиме. Ти кажувам дека и јас ќе умрам заедно со него. Не можам да...“ Престана да зборува кога брадата почна да ѝ се тресе и вознемирено погледна преку рамо кон задните седишта каде што седеше Тревис.

„Еј“, реков задишано и ја стегнав во прегратка.
„Ќе биде добро“.

„Ќе биде ли?“ рече зарипнато.

„Да. Ќе биде“, излажав.

„Јас не мислам така“. Нејзините раменици се затресоа кога почна да плаче во мојата прегратка.

Кетрин страшно ретко ја покажуваше оваа страна од нејзините емоции. Но добро, се немаше наспано како што треба уште откако се роди Хана. Иако нашата малечка беше здрава како коњ и спиеше како заклана, Кетрин се будеше по стопати ноќе да ја проверува. Имавме потрошено едно мало богатство на десетици различни монитори и аларми што наводно треба да се активираат ако детето престане да дише, но ништо не можеше да ги ублажи стравовите на Кетрин.

Јас искрено не обрнував многу внимание на тоа

на почетокот, но како Хана растеше, така стравовите и фобиите на Кетрин сè повеќе се влошуваа. Кога и да се разбудев во текот на ноќта, Кетрин секогаш беше будна и зјапаше во бебешкото креветче, со раката ставена на нејзините гради како да очекуваше да престане да се движи. Кога ќе ме видеше, ќе се насмевнеше и ќе пробаше да одглуми дека не е ништо, ќе ми речеше дека едноставно сакала да ја гледа како спие, но јас знаев дека не беше само тоа, дека имаше нешто повеќе тука. Ама секојпат кога ќе пробав да поразговарам со неа за тоа, наоѓаше изговор да ја смени темата и да го прекине разговорот.

„Што ако умре пред да најдат донатор?“
прошепоте во мојот врат.

Моите раце се стегнаа околу неа. „Кетрин, мила. Уште не му е потребна трансплантација сега. Сè уште имаме опции“.

Нејзиното дишење беше испрекинато. „Не можам да го изгубам повторно, Портер“.

„Никој нема да го изгуби“, прошепотев решително. „Ти се колнам во животот дека Тревис ќе остане тука. Ајде да ги слушаме докторите и да пробаме да бидеме оптимистични наместо веднаш да се секираме за трансплантација“.

„Не разбираш!“ извика таа. „Ако му се случи нешто...“

Се потргнав малку поназад за да можам да ја погледнам во очи, „Нема да му се случи *ништо*. Мораш да престанеш да се однесуваш како трансплантацијата да е смртна казна. Таа операција би можела да му го спаси животот“.

„Ама може и да го *убие*. И што ќе биде после со мене?“

Со неа. Таму водеа сите разговори. Како неговата смрт ќе влијае на неа? Кој нè врти нас другите. Ма кој го врти и Тревис што тој е оној кој можеше да

умре.

Секогаш се работеше само за Кетрин.

Фрустриран, тешко издишав и ја пуштив. „Сите ќе бидеме добро“. Погледнувајќи преку нејзиното рамо, видов дека темните очи на Тревис беа вперени во нас, па му упатив една успокојувачка насмевка и му намигнав за подобро да му ја продадам глумата. Потоа ѝ прошепотев на Кетрин. „Мораш да се прибереш. Нè гледа. Не можеме да очекуваме тој да биде силен ако ние се распаѓаме“.

„Ох, не дај Боже да дознае дека мајка му не е совршена“.

Чкрипејќи со забите, исплукав. „Не мислев на тоа. Никој не рече дека треба да си совршена“.

„Морам да одам“, ме пресече луто и ја грабна вратата.

Да му ебам мајката. Сега повторно беше нервозна и згора на тоа и вознемирена.

Не се осмелив да кажам ништо друго додека влегуваше внатре. Веќе ја имав изнервирано и немаше потреба уште толку да додавам масло на огнот.

Вадејќи ги клучевите од џебот, тргнав кон мојата кола со неподносливата тежина на вината на моите плеќи. Ме убиваше тоа што таа страдаше, но не можев да излезам на крај со неа кога ќе станеше таква.

Нашата врска се имаше драматично сменето во текот на годините. Си велев дека тоа е очекувано во секој брак. Особено кога капак на сè ти се стресовите од болно дете, непланирана бременост и грижата за новороденче.

Но, да бидам искрен со себе, ние се распаѓавме уште пред тоа.

Ја сакав жена ми, но не беше како порано.

Љубовта сега беше тешка одлука наместо чувство.

Кога влегов во мојата кола имав некое ужасно претчувство во стомакот, нешто како страв.

Морав да се вратам на работа, но совеста не ми го дозволуваше тоа.

Му бев потребен на моето семејство.

Ќ бев потребен на мојата *сопруга*.

Па, кога нејзината кола сврте лево од паркингот, и мојата сврте натаму.

Немаше сообраќаен метеж, па не ни требаа повеќе од десет минути за да стигнеме до излезот на автопатот.

„Еј, Карен. Портер тука. Нема да се вратам денес“ ѝ кажав на мојата секретарка додека ја следев Кетрин по автопатот.

„Ох, не“, рече таа нежно.

„Не поминавте добро на доктор?“

„Не баш, мислам дека ќе биде најдобро да одам дома со моите...“

Зборовите згаснаа во мојата уста кога ужасено ја видов Кетрин како сецка со колата надвор од патот. Кожата почна да ми трне додека чекав да го исправи правецот на движење, помислувајќи дека погледнала надолу за момент или можеби се свртела да му подаде нешто на бебето.

Но дури ни нејзините стоп светла воопшто не трепнаа пред да удри во банкината. Звукот на гребене на метал од метал беше продорен, но сознанието дека моето семејство беше внатре во таа кола го направи оглушувачки. Желудникот ми се згрчи кога летнаа преку мостот и веќе не ги гледав.

Сè се случи толку брзо што ми се чинеше дека не е реално. Нагло нагазив на кочницата и телефонот ми летна од рака кога гумите зачкрипеа и се вкопаа

во место.

Излетувајќи од колата, се стрчав кон оградата. Возев по тој мост секој ден подолго од две години, но во тој момент за жива глава не ми текнуваше што имаше под него. Пред очи ми се вртеше некоја слика како моето семејство паѓа во сообраќаен метеж или на некои карпи оздола. Колку и да беше одлепено, ме преплави некое олеснување кога ја видов колата како тоне во вода. Водата некако во случајов беше најдоброто сценарио.

Кетрин знаеше да плива.

И Тревис знаеше да плива.

Ама Хана...

Почнав да трчам како луд, прелетувајќи ја банкината и продолжив надолу по карпестиот предел. Се лизнав некаде на половина и го поминав остатокот од патот во болно лизгање на задникот, но не дозволив тоа да ме успори.

„Кетрин!“ се раздрав кога нурнав во камен ладната вода, целосно облечен.

Адреналинот раководеше со мене.

Ми се чинеше дека ми беа потребни седумстотини години за да стигнам до нејзината кола. И со секоја измината секунда во која ниедна од нивните три глави не исплиуваше на површината, дел од мене умираше. Како низ магла бев свесен дека некои луѓе викаа од мостот над мене и забележав дека еден човек скокна од другиот брег на реката. Но бев премногу фокусиран на моето бескрајно патување да стигнам до моето семејство, па не ми значеше ништо тоа што некој имаше застанато да помогне.

Додека да стигнам до колата, предниот дел веќе беше потонат под вода, кровот само делумно се гледаше, а багажникот стрчеше во вис.

Срцето ми чукаше толку брзо што се плашев

дека ќе ми експлодира. Дури и тоа не ми пречеше, само да издржев доволно за прво да ги извадам нив од вода.

„Тревис!“ Како луд човек грабав и се борев да ја отворам неговата врата, но залудно. „Доаѓам, батка. Држи се!“ се развикав иако немав поим дали можеше да ме чуе или не. Но мораше да знае дека бев таму. Почнав да чукам со тупаници по прозорецот, но единственото нешто што напукна беа зглопчињата на моите раце.

Мозокот ми работеше со двесте на час за да смислам како да влезам кога го слушнав неговиот кркорлив извик.

„Гато!“

Срцето ми застана и светот околу мене се распадна.

„Тука сум! Ќе ве извадам!“

Ставајќи ги дланките од двете страни на лицето за да го блокирам сонцето, сирнав низ задниот прозорец.

Кетрин го држеше, неговиот грб беше залепен за нејзините гради, а од нејзината аркада се слеваше крв. Главата на Тревис беше навалена наназад, преташе со раце по површината на водата, а устата му беше отворена и се бореше за воздух додека водата се крвеше околу нив.

„Кетрин!“ викнав, тропајќи по стаклото. „Отклучи ја вратата. Дај ми го!“

Но таа не мрдна, нејзините ладни стаклести очи зјапаа во мене кога нејзината брада исчезна под водата.

„Не! Не! Не!“ се дерев.

Скенирајќи ја внатрешноста на колата со поглед, забележав дека предните прозорци беа малку подотворени и од таму влегуваше вода.

Али Мартинез

Откако длабоко вдишав за да ги наполнам градите со воздух, се нурнав под вода. Реката беше гласна и матна, па гледав само форми, а не детали, но успеав да ја најдам предната врата. Протнувајќи ги прстите во отворот на прозорот, повлеков најсилно што можев, туркајќи со стапалата за да добијам на сила. Стаклото ми се скрши и заби во дланките, но во моментот не ја ни регистрирав болката од адrenalинот.

Откако успеав некако да влезам во колата која тонеше, отидов директно во делот кој беше како воздушен џеб и уште не беше целосно потонат.

„Излегувај одовде!“ ѝ се развикав на Кетрин, туркајќи ги со Тревис кон прозорецот.

Паниката речиси ме парализираше кога видов дека бебешкото седиште на Хана беше комплетно потонато во вода. Избезумено отидов директно кај неа и почнав да ја откопчувам со растреперени прсти. Секое ремче и секоја тока беа победа сами по себе.

Кога се вратив пак во преостанатиот простор каде што сè уште имаше простор, ја извлеков Хана во вис. Таа не беше при свест, но се молев воздухот со помош на некое чудо да ѝ ги исполни градите. Срцето ми се спушти во петици кога видов дека Кетрин сè уште беше таму, Тревис сè уште преташе и клоцаше во нејзините раце, а неговото лице сега беше речиси целосно под вода.

„Ајде!“ наредив, грабнувајќи ја за предниот дел од маицата и влечејќи ја со себе кога почнав да пливам најбрзо што можев со мојата онесвестена ќерка под пазув.

Кога излегов на површината, го кренав минијатурното тело на Хана високо, вртејќи се во круг и чекајќи да ги видам главите на Кетрин и Тревис.

Најсветлото зајдисонце

Тие неколку секунди, сè застана.

Ништо друго околу мене не беше важно.

Ни камен ладната вода.

Ни сирените кои пиштеа некаде во далечина.

Ни киселината што ми се креваше во грлото.

Ништо, освен тие две темни глави за кои очајно се молев да излезат.

„Ајде, ајде, ајде“, молев додека пливав кон брегот, плашејќи се дека во раце го носев безживотното тело на мојата ќерка.

Не ни погледнав во личноста на која ја подадов пред да тргнам назад кон таа кола, со срцето во петици, со тежината на илјада бродови на градите.

Сега само задниот браник стрчеше од водата и имав чувство дека целиот мој живот тонеше со таа кола.

Каде беа тие, да му се сневиди?

Повторно се нурнав и отпливав внатре во колата.

И тогаш, одеднаш ми се одговорија сите прашања чии одговори не сакав да ги дознаам никогаш, кога пак ги најдов внатре на седиштето.

Не се гледаше убаво, но видов дека нејзините раце беа замотани околу неговите раменици, а неговите млитаво пловеа покрај неговото тело. Го грабнав прво него, оттурнувајќи се силно од седиштето во колата, но нешто ми пружи отпор и тој одеднаш се извлече од моите раце. Белите дробови ми гореа, но излегувањето од таму без нив не беше опција. Попрво ќе умрев во таа кола, отколку да се откажам од нив.

И додека се борев да го фатам во раце, се плашев дека ќе се случи токму тоа.

Немаше веќе воздушен џеб внатре, само кола која тонеше и се обидуваше да ги однесе жена ми и

Али Мартинез

син ми во воден гроб. Ми требаа неколку секунди за да сфатам што се случуваше. Прво си мислев дека таа е дезориентирана, можеби сè уште во шок и повредена од несреќата.

Но со секоја измината секунда, вистината стануваше сè поочигледна.

Таа ме гребеше по рацете.

Нејзините нозе ме клоцаа во стомакот.

Го држеше како со челични канџи и не сакаше да го пушти.

Не беше случајно, ниту несреќа; секој нејзин потег беше стратешки за да го задржи со неа - и за двајцата да не излезат од таа кола. Капак на сè беше кога почувствував дека безбедносниот појас беше замотан околу двајцата за да ги држи во место. Таа го немаше ставено појасот првиот пат кога влегов во колата и кога се обидов да ги извлечам. Немаше шанси тоа да е ништо друго, освен намерен и пресметан потег.

Се вкочанив. Одеднаш ми се врати филмот од денот кога ја запознав на пазарот. Имав излезоно да купам домати и се вратив дома со семејство.

Видот ми се замагли, темнина почна да ме проголкува, телото ми врескаше за кислород. Но она што претходно беше обид да ги спасам двајцата сега се претвори во борба со епски пропорции.

Рацете веќе не ми се тресеа, а моите стравови се трансформираа во лутина. Пцуев и се дерев дека ја мразам, иако немаше ништо, освен меурчиња низ водата за да ѝ ја пренесат пораката. Но не застанав сè додека не успеав да го извлечам син ми од нејзините раце.

Не погледнав назад додека одев по кислород, ја оставив таму сама да умре. Само што, не беше сама. Со неа во таа река умре и Портер Рис, човекот кој се

Најсветлото зајдисонце

имаше заколнато дека ќе ја сака во здравје и болест, човекот кој ја држеше во прегратка кога плачеше и кој ѝ се смееше кога таа се смееше, човекот кој ѝ ја имаше ветено вечноста.

Беа потребни три мрачни изопачени години полни со омраза за тој повторно да биде најден.